

man saa ikke ogsaa fordølge, at Bankinspektøren overhovedet havde foretaget en Opgørelse? Saa kunde ingen tage fejl, saa vidste man tydeligt, at det var Bankens Opgørelse. Men naar man overhovedet nævner Bankinspektørens Opgørelse, hvad kan Hensigten saa have været andet end indirekte at bibringe Folk den Tro, at den af Bankinspektøren foretagne Undersøgelse i visse Maader, i alle Maader endogsaa, maatte siges at harmonere med den af Banken selv foretagne, saa meget mere som Nationalbanken selv med 30 Millioner, om jeg saa maa sige, bedyrede den af Banken foretagne Undersøgelser Rigtighed.

Nu siger Bankdirektør Ussing herom paa sin ejendommelige Maade — jeg skal ikke plage Dem med mere end nogle faa Linier — følgende. Først siger han det, vi alle ved, at enhver, der „gider læse“, vil se, hvad der i Virkeligheden stod, og saa tilføjer han: „Man gør gældende, at hvis man lagde Landmandsbankens Vurdering til Grund, burde man have taget Forbehold, som antydede, at Bankinspektørens Vurdering var en anden“. „Ja, ædle Sandhedsvidner,“ skriver Hr. Ussing, „vi skulde altsaa uden Nødvendighed have slaaet hele Foranstaltningen i Stykker, og hvorfor? Er Jobberne paa Børsen blevet narret, saa meget desto bedre“, o. s. v. o. s. v. Ja, jeg ved ikke, om Børsens Jobbere ikke ogsaa er Mennesker, og hvorfor specielt de skal narres, det staar mig ikke fuldkommen klart. Jeg synes overhovedet ikke, det maa ligge indenfor en Nationalbankdirektørs naturlige Hensigt, naar han vil offentliggøre Erklæringer, at nogle skal narres ved dem. Og hvem er saa blevet narret? Ja, Hr. Rode har i Folketinget rigtigt gjort opmærksom paa, at Børsens Jobbere lykkedes det altsaa ikke Nationalbankdirektøren at faa narret — de gik i Baiszen. Det var netop det farlige, det tve-tydige ved det, at disse Børsjobbere, som altsaa „gider“ læse, har sagt: Der er alligevel noget underligt i det; først staar der Tale om, at Bankens Undersøgelse er saadan og saadan, og saa staar der noget om, at da den af Bankinspektøren foretagne Gennemgang af Landmandsbankens Engagementer nu er afsluttet, har man o. s. v.; hvad betyder det? det er det sikreste at gaa i Baissen! Men alle de Mennesker, som stolede paa den af Nationalbankdirektørerne godkendte Erklæring, belagt med 30 Mill. Kr. af Bankens Midler, altsaa betydeligt mere end dens Aktiekapital, de er blevet narret. Og nu kommer det kedeligste ved det hele: at National-

bankdirektør Ussing ogsaa er blevet narret. Han havde troet, at en Erklæring, hvorved praktisk og faktisk Sandheden blev fordulgt og Børsjobberne narret, vilde berolige Børsens Stemning, saa at det aldrig kom for en Dag, at Bankinspektørens Opgørelse var blevet skubbet til Side. Men han er blevet narret. Sandheden raaber nu fra alle Steder, saa at hvis Brostenene mellem Nationalbanken og Landmandsbanken kunde tale, vilde de alle raabe op i Ansigtet paa ham, naar han skrider over Gaden. Imidlertid, siger Bankdirektør Ussing: fordi man taber Spillet, er det dog ikke sagt, at man har spillet forkert. Han har altsaa tabt sit Spil, det er altsaa det, han indrømmer. Lad os nu først tage Indrømmelsen: han har tabt Spillet. Men han har ikke spillet forkert, siger han. Ja, hvis jeg maa bruge en Lignelse fra L'hombre — jeg tænker, at de fleste her tilstedeværende kender det ædle Spil, der hedder L'hombre —, saa ved De, at man kan blive tvunget til at tage en Kasse, men naar man saa ser Kortene og ser, at de er saa slette, at man ikke kan vinde, gør man bedre i at kaste dem end at spille og blive, som her, Kodille.

Nu er imidlertid Communiqué'et af 9. Juli ogsaa blevet godkendt af den højtærede Statsminister og den højtærede Handelsminister. Jeg maa sige, at dette beklager jeg i høj Grad. Hele den Klike, der stod om det Glückstadt'ske Regime, var jo i Ordets egentlige Forstand knyttet til de Radikale, den havde sit egentlige Hof- og Livorgan i „Politiken“, der stadig laa paa Maven for den. Derfor har Venstre, det hæderværdige Venstreparti, egentlig ikke fortjent nu at faa dette Regimes Malør hængt om Halsen. Den højtærede Statsminister har som god, gammel Venstremand ikke fortjent det, og den højtærede Handelsminister har som god, ny Venstremand heller ikke fortjent det. Dog maa jeg sige, at naar Aktionærerne beklager sig saa stærkt over det, synes det mig dog, det kan være noget tvivlsomt, om de har tilstrækkelig Ret dertil. De Mennesker, der har beholdt deres Aktier, opdager altsaa nu, at de allerede i Juli kunde og efter min Mening burde være blevet sat i Kundskab om, at deres Aktier ingenting var værd; men Situationen er jo ikke blevet forandret ved, at de maaske ikke har læst Communiqué'et paa den snilde Maade, paa hvilken det egentlig skulde læses.